

Menut: «Quan som adults tendim a oblidar tot el que a la infància ens feia feliços»

Entrevistem Carles Blanch, líder de la formació ebrenca



Menut | Sunna Caminals Martínez

Guanyador del Premi Joventut de la 18a edició del Sona9, Carles Blanch és l'ànima i esperit de **Menut**. El seu projecte s'amara del folk i la música tradicional de les Terres de l'Ebre amb un pop-folk vaporós i subtils pinzellades d'electrònica. Regal per als sentits, *Terra d'argila* (DiscMedi, 2019) és un molt notable disc de debut del cantautor de Móra la Nova.

Què vas fer el dia que va sortir *Terra d'argila* (DiscMedi, 2019)?

El primer que vaig fer va ser buscar on es podia escoltar. Per fi la meua música era a l'abast de tothom. Ha estat un llançament en dues fases, perquè d'entrada va sortir en format digital, el dia 7 de juny.

I l'edició en format físic quan va sortir?

Un parell de setmanes després, el 21 de juny. Aquell dia vaig fer un petit concert de presentació a Ultra-Local Records, una botiga de discos del Poblenou de Barcelona.

Vens d'una part del país, les Terres de l'Ebre, on hi ha molta tradició musical.

Molta, especialment de música popular: rondalles, bandes... Però a partir de la dècada dels setanta, també de rock i de pop. A l'època del 'rock català' van sorgir grups com per exemple **Gra Fort**. El que passa és que aleshores costava creuar la frontera de Tarragona i tocar més enllà.

Folk i pop és una simbiosi de sons que neix en Menut de manera ben natural.

El disc *Terra d'argila* és una fusió del que més em representa, el pop-rock independent de guitarra i el folk ebrenc. Sense oblidar-nos de tot el que he anat descobrint des d'adolescent. De fet, llavors no escoltava folk, em semblava música tradicional de gent gran. Ha estat ara, des de fa dos o tres anys, que m'ha tornat a interessar, i m'he adonat que per a mi era un llenguatge molt personal i proper.

Què escoltaves, d'adolescent?

Curiosament, ja m'agradaven bandes nord-americanes amb deix folk, com **Bon Iver**, **Fleet Foxes** o **Sufjan Stevens**, unes influències que es noten en el disc. Amb ells vaig descobrir que es podia assimilar el folk i fer-lo interactuar amb el pop. També m'agradava molta música electrònica, però subtil i delicada, com **James Blake**, **Jon Hopkins**...

I en quin moment Carles Blanch es va convertir en Menut?

Fa un any i mig vaig escriure el primer tema, "No tinc por". Volia fer un projecte personal, que em representés com a artista després d'anys col·laborant amb altra gent.

No és un àlbum conceptual però hi ha imatges comunes en totes les cançons.

L'argila és la terra rogenca que més caracteritza les Terres de l'Ebre. Em va semblar que era una imatge perfecta per simbolitzar tant el paisatge com la gent que hi viu. L'argila és una matèria que et permet construir i esculpir, que és el que faig amb **Menut**, agafar coses d'arrel i transformar-les. En aquest treball, la imatge de la infància hi és molt present. He mostrat cert idealisme en les cançons, com si la felicitat només fos possible quan ets petit. He intentat recordar moments de felicitat de quan ets un nen i portar-los al present. Quan som adults tendim a oblidar tot el que en la infància ens feia feliços: anar amb bici, sortir a la natura...



Menut Foto: Carles Rodríguez

La infància és la veritable pàtria.

Quan vaig començar a treballar en el disc, vaig fer una llista de tòpics dels quals volia parlar i un era aquest, la infància com a pàtria. Jo no em sento de cap lloc en concret tret dels meus records de petit.

A casa, a les Terres de l'Ebre, com han rebut aquesta actualització que has fet de la música tradicional?

Molt bé. Trobo que cal més gent jove que s'interessi per la tradició. Si no, morirà. La gent gran ho ha valorat perquè ha vist que és un homenatge i no una desvirtualització del llegat. Com ha passat amb **Rosalía**, molta gent ho ha vist com una destrucció i jo, la seva música, l'entenc com un tribut.

Tots dos heu sortit de l'Esmuc.

No vam coincidir a classe, però soc fan seu des del principi, quan feia flamenc més pur. Em fascina la capacitat que té per saber fins on vol arribar. De fet, l'últim disc, *El mal querer* (Sony, 2018), és fruit del seu projecte final a l'Esmuc. **Rosalía** és un exemple per a tots nosaltres: si realment tenim clar fins on voldríem arribar amb la nostra música, ho podem aconseguir.

Quina evolució seguirà el teu projecte?

Vull gravar molts discos perquè tinc grans idees per portar **Menut** cap a diferents terrenys musicals. Ara en directe som tres, però m'agradaria experimentar amb altres tipus de formacions i produccions, algunes més electròniques i altres més folk.